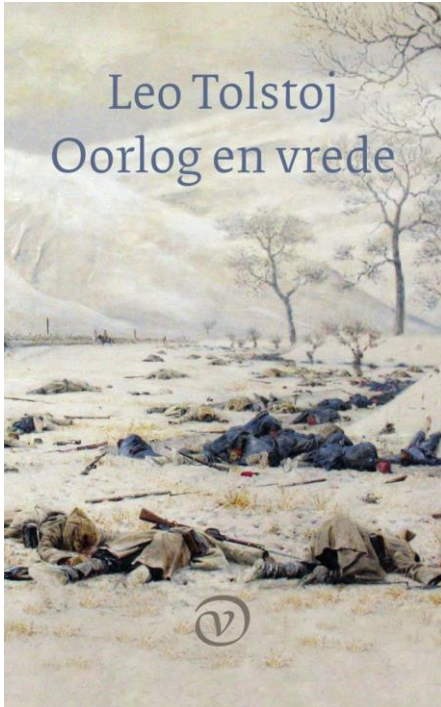

‘Oorlog en Vrede’ in anderhalf uur theater

Florian Myjer en Kim Karssen vertalen het boek Oorlog en Vrede van Tolstoj op een uiterst succesvolle manier naar het toneel. [Sander Janssens](#) 27 mei 2019, 9:55

Oorlog en vrede, de cover van het boek waar het toneelstuk op is gebaseerd. Beeld RV

Op de toneelvloer staat een metershoge kist, waaruit – eenmaal geopend – bergen toneelsneeuw vallen. Als een gigantisch boek, dat hele werelden herbergt als je hem openklapt, waarachter je je kunt verschuilen en waarin je je kunt verstoppen.

Florian Myjer, een van de spannendste theaterbeloftes van dit moment, heeft met Kim Karssen de roman Oorlog en vrede van Tolstoj tot anderhalf uur theater gebombardeerd. Het levert een toneelavond op die soms lekker flauw is, vaak net niet uit de bocht vliegt en onverwachts ontroert.

Ze verknopen de anekdote van het boek met ogenschijnlijk autobiografische ervaringen en persoonlijke bespiegelingen. Die worden dwars door elkaar versneden, waardoor je soms niet door hebt of je nu naar een personage van Tolstoj kijkt of naar (een versie van) de spelers. Vaak blijken ze het trouwens allebei.

Theater

Oorlog en vrede

Door Frascati Producties, Florian Myjer

Gezien 23/5, Frascati

Te zien t/m 29/5, aldaar

Door het smakelijke, grootse spel valt haast niet op dat Myjer en Karssen op de millimeter acteren, en vaak tijdens het spelen al commentaar geven op de scène. Dat levert behalve komisch, uiterst boeiend toneel op.

Het contrast tussen meeslepende heldhaftigheid in gevaarlijke tijden (Rusland, 19de eeuw) en angstige weggijkerij in relatieve veiligheid (Nederland, nu) is evident, maar de herkenbare menselijke tekorten (eenzaamheid, onzekerheid, jaloezie) die Tolstoj in zijn roman opvoerde, tekenen zich tegen elke achtergrond even hardnekkig af.

Gaandeweg wint het persoonlijke het van de anekdote en vinden Myjer en Karssen zichzelf tegenover elkaar: hij in een overwoekerende hang naar veiligheid, zij in een naïef pleidooi voor engagement. Hij dompelt zich in vrede, zij wil de oorlog in. Beide idealen zijn even geromantiseerd. Als de onderlinge confrontatie uit de hand loopt, verstopt Myjer zich letterlijk in het decor: hij kruipt in de grote houten kist.

Mooi dat ze uiteindelijk via de fictie weer tot elkaar komen: in de verstilte slotscène, een pastiche op Tolstojs dialoog tussen de twee oude vrienden Andrej en Pierre, voeren ze uiteindelijk een gezamenlijk pleidooi voor levendigheid.